

**Historia De Vita, Moribus, Rebus Gestis, Studiis Ac
Denique morte Praedicantium Lutheranorum, Doct.
Martini Lutheri, Philippi Melanchthonis, Matthiae Flacii
Illyrici, Georgii Maioris, et Andreae ...**

Complectens ortum, progressum [et] incrementa, tum arcana plurima
hactenus non prodita, omnium penè huius temporis haeresum

... Vita ... Philippi Melanchthonis. Matthiae Flacii Illyrici. Georgii Maioris, Et
Andreae Osiandri

Ulenberg, Kaspar

Coloniae Agrippinae, 1622

III. Caluinistarum eundem suis partibus adiungentium rationes totidem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65643](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65643)

ANNO

1530.

9.

Strinē fundamēta manu ducant, quæ Lutheri scriptis contineantur. Nondò, quod extremis annis, non longè antè, quam è vitâ discessit, de Caluino questus sit inter suos, viris fide dignis præsentibus, eumque dixerit multa scribere, nec ipsum intelligere, quid velit: quod aliquando, cum Norinbergæ esset, ad quendam Michaelem Rotingium, in hæc verba proruperit: Calvinus tantum de Cœna Domini nouit, quantum armilla mea: Coget me tandem necessitas, vt edito scripto eum oppugnem.

III.

Caluinistarum sententia & rationes.

Iacob. And. con. 4. de Concord. b. 3. &c.

Habes, lector, plerasque Lutheranorum rationes, quibus Melanchthonem suæ sectæ vindicant: Audi nunc, quibus argumentis eum Calvinistæ Sacramētarijs addictum fuisse suadeant. Quanquam non Calvinistæ modò, sed & Lutherani rigidiores, Flaciani scilicet, & Pantachasiastæ, vel Vbiquitarij Melanchthonem è ciuitate Lutheranâ proscriptum ad Sacramentarios ablegent; quod vt faciant, his se dicunt rationibus permoueri. Primò, quod cum viuento Luthero

I.

VVigādus apud Schlus- selburg. Caluin. fol. 286. 287.

SS. Patrum dicta diuulgarit, vt cōtrà Zvvinglianos veram Christi præsentiam in Eucharistiâ veteris Ecclesiæ testimonio confirmaret, post obitum eiusdem Lutheri retractarit libellum istum; quasi testimonia, quæ collegerit, maximam partem adulterina sint, nec eorum autorum, quorum nomine citata fuerint. Secundo, Quod cum opera

2.

Idē VVigād. in Confess.

Lutheri VVittenbergæ procuderentur, in secun-

secundo Tomo librum contra Zvvinglianos scriptum, cuius titulus est; Quod Christi verba, Hoc est corpus meum; adhuc firmiter consistant; integro folio mutilarit, eamque partem exemerit in qua Lutherus Melanchthonem defendit contra Buceri versutas calumnias, qui Zvvinglianis eum additum aliquando fuisse scripserat: Quamquam postea locum istum redintegrare coactus fuerit, & restituere, quæ sustulerat: Ea verò nequaquam inducturum fuisse Melanchthonem, nisi se criminis obiecti reum agnouisset. Tertiò, Quod in Commentarijs, in Caput vndecimum Epistolæ prioris ad Corinthios apertè satis eam Christi verborum expositionē probet, quæ metonymiam admittit, quasi vinum significet Christi sanguinem, vt fasces, Imperium Romanum; eodem modo innuens intelligi oportere Christi verba: Hoc est corpus meum; quasi significant hoc, quod esse dicunt. Quartò, quod scriptis ad magnates litteris testatum fecerit, se non Lutheri de Eucharistiâ, sed Zvvinglij potius sententiam amplecti: Id compressis manifestum esse dicunt ex epistola quadã ad Fridericũ Palatinum Electorẽ, paucis mensibus ante obitũ, scriptã; in qua nõ modo Lutheri sententiã de Eucharistiã dãnarit, verbis expressis, sed & causam dederit Electori, adeoq; consiliũ suggesterit, vt pulsus Heidelbergã cõcionatoribus, qui Lutherũ sequebãtur, Sacramentarios surrogarit, p quos Calu-

nismum

ANNO

1530.

*Theolog.**Misnens. de**Cœna Dom.**17. argumen**tis probat**Melancht.**fuisse Sacra-**mentarium.*

3.

4.

ANNO
1530.

- nissimum in academiam Heidelbergensem & Palatinatum introductum fuisse constat.
- Quintò, quod plures id genus epistolæ versentur in manibus hominum, in quibus Lutheri sententiâ de Eucharistiâ fugillarit, reieceritq; velut Papisticam, per quam Sacramenti veneratio stabiliatur; confirmet verò Sacramentarium dogma, illisque præbeat occasionem, vt in erroribus obdurescant.
6. Sextò, quod anno 1544. cum postrema Lutheri confessio de Eucharistiâ sub prælo esset, datis ad Heluetios litteris ea scripserit Melanchthon, quæ Zvinglianis eum potius in hac causâ, quam Lutheranis addictum fuisse testentur; quemadmodum ex litteris ipsius manifestum sit, quas Bullingerus Tigurinus postmodum diuulgarit.
7. Septimò, Quod Calvinus contrà VVestphalum satis apertè scripserit, Melanchthonè in hac causâ sibi prorsus assentiri, nec à se minus, quam à suis ipsius visceribus auelli posse: quodque Melanchthon, cum Caluini liber hic in hominum manibus versaretur, per Georgium Anhaltinum monitus rogatusque, vt iniustam à Caluino maculam edito scripto quodam elueret, pertinaciter recusarit, imò se minatus sit ex istis regionibus aliò migraturum; quamquam illi facillimum fuerit, vno atque altero verbo aspersam Caluinismi maculam detergere.
8. Octauò, quod Ioannes Sturmus Argentinenfis multas Philippi litteras ad Sacramentarios Caluinum, Bullingerum, Harden-

denbergium, aliosque retulerit in lucem, & ANNO
 plures etiam id genus alias apud se repositas 1530.
 alleruari testetur, edendas suo tempore, si res
 ita ferat, quibus liquidò demonstrari possit,
 eandē prorsus Melanchthonis, quam Zvvin-
 glij & Caluini sententiam fuisse. Nonò, quod
 Professores Academiae V Vittenbergensis,
 Peucerus, Petzelius, Pierius, alijque nonnul-
 li Sacramentariae factionis homines, quos
 V Vittenberga velut serpentes in sinu soue-
 rit, à Melanchthone magnam partem fuerint
 educati; vt ex ipsius pectore scriptisque pu-
 blicis venenum illud hausisse videantur:
 quemadmodum & obiecto Melanchthonis
 nomine, velut glaucomâ quadam ad tempus
 sub Augustanae Confessionis vmbaculo la-
 titarint: licet tandem fraude detectâ, carce-
 ribus & exilio multati iustas perfidiae poenas
 dederint. His rationibus permoueri se di-
 cunt illi, Flaciani inquam, & Pantachusiaestæ,
 vt Melanchthonem non Lutheranis sed Sa-
 cramentarijs annumerandum censeant; qui-
 bus hac quidem in re Calvinistæ lubentes as-
 sensum præbent, quâquam eos alioquin, ve-
 lut Ecclesiae pestes deterrimas odio plusquã
 vatiniano prosequuntur.

9.

Ferat nunc sententiam in hac controuer-
 siâ, qui volet: Certè siue Lutheranis Melanch-
 thonem adiungendum iudices, siue Sacra-
 mentarijs, hoc aut illud pronuciari nequit,
 quin turpissimam ei non leuitatis tantum, &
 inconstantia, sed & hypocrisis ac fraudulen-
 tia

IV.

Melanch-
 thon incō-
 stantiæ atq;
 fraudis
 reus.